

Arrest

nr. 124 564 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2014.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANNEUVILLE, die *loco* advocaat D. DE BEULE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/10/2012 werd ingediend door:

Naam: Z.

Voorna(a)m(en): R.

Nationaliteit: China

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis stelt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De referentiepersoon heeft op onvoldoende wijze aangetoond dat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt om twee bijkomende personen ten laste te nemen. Immers, de Nederlandse dochter legt een verklaring van een boekhouder voor dat ze maandelijks € 2000 inkomsten heeft. Aangezien het hier echter om een verklaring gaat kan deze niet in aanmerking genomen worden als voldoende bewijs aangezien ze niet getoest kan worden op de feitelijkheid en waarachtigheid. Alsook legt ze een saldi balans voor van haar inkomen. Echter, aangezien dit geen officiële aangifte van inkomsten betreft kan dit evenmin aanvaard worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen om twee bijkomende personen ten laste te nemen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat de verzoekende partij zich bevindt in een illegale verblijfssituatie waarbij een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging met zich mee zou brengen voor zijn verblijfssituatie. Hij stelt dat de illegale verblijfssituatie afdoende blijkt uit het administratief dossier en impliciet doch zeker ook voortvloeit uit de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De verwerende partij merkt op dat de verzoekende partij zijn illegale verblijfssituatie ook niet betwist. Hij betoogt dat hij niet anders kan dan op grond van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

2.2. Het enkele gegeven dat een nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen wijziging tot gevolg heeft van de verblijfssituatie, volstaat nog niet om de verzoekende partij het belang te ontfangen bij het beroep in zoverre dit betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten. De vaststelling dringt zich ook op dat de verzoekende partij in het eerste middel onder meer de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit omdat geen enkele motivering wordt gegeven betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij wijst er in dit verband op dat voormelde bepaling voorziet in een keuzemogelijkheid om tevens over te gaan tot een bevel om het grondgebied te verlaten en dat aldus wel degelijk een motivering zich opdrong waarom *in casu* werd overgegaan tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder dient ook te worden benadrukt dat de vaststelling dat een vreemdeling

niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliel aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, niet automatisch leidt tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. De beoordeling van de exceptie kan derhalve niet los worden gezien van de beoordeling van het middel dat is gericht tegen het bevel. Er blijkt niet dat de verzoekende partij het vereiste belang kan worden ontzegd bij een behandeling van het door hem opgeworpen middel en bij uitbreiding bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. De exceptie wordt verworpen.

3. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In het eerste onderdeel van het eerste middel doet de verzoekende partij in essentie gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd gemotiveerd, hetgeen in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, nu geen enkele wettelijke basis werd gegeven waarop het bevel steunt.

4.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota wat volgt:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waarvoor geen wettelijke basis wordt vermeld. De verzoekende partij verwijst naar de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dienaangaande.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de aanvraag van verzoekende partij afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie. zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofdte van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt

niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezeld niet nader te hebben gemotiveerd. gezien dit bevel noch het verblijf weigert. noch het verblijfsrecht beëindigt. maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling. zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu 'ascendante de Belge, décision dont la légalité n 'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu 'elle n 'est pas autorisée au séjour ni n 'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n 'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

"Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert. noch het verblijfsrecht beëindigt maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel: dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om. zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen. aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten. dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf niet nader te hebben gemotiveerd. " (Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

De verweerder verwijst nog naar een arrest d.d. 25.04.2013 met nr. 101.609 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

"Le Conseil rappelle que la requérante a sollicité une carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, en faisant valoir sa qualité de descendante à charge d'une Belge, sur pied de l'article 40bis, § 2, 3°, de la loi précitée du 15 décembre 1980, dont l'article 40ter, alinéa 1er, a étendu le champ d'application aux membres de la famille d'un Belge, lequel stipule :

« Sont considérés comme membres de la famille d'un citoyen de l'Union : [...] ses descendants [...], âgés de moins de 21 ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent [...] ».

Il ressort clairement de cette disposition que la descendante d'une Belge, qui vient s'installer avec elle sur le territoire du Royaume, ne peut obtenir le droit d'y séjourner qu 'à la condition d'être à sa charge.

Or, dans le cas présent, le Conseil observe que la décision litigieuse repose sur un motif unique tiré du constat que la requérante « n'établit pas qu'elle est démunie ou que ses ressources sont insuffisantes : elle n'établit pas que le soutien matériel des personnes rejointes lui était nécessaire et donc ne prouve pas de manière suffisante l'existence d'une situation de dépendance réelle à l'égard du membre de famille rejoint ».

Le Conseil relève que ce constat n'est pas contesté par la requérante en termes de requête. Par conséquent, le Conseil ne peut que constater que la partie défenderesse a pu décider, sans violer les dispositions et principes visés en termes de moyen, que la requérante ne remplissait pas les conditions pour bénéficier du droit d'établissement en tant que descendante à charge de Belge.

Le Conseil relève, du reste, que la motivation de l'acte attaqué indique clairement les raisons pour lesquelles, sur la base des informations dont elle disposait, la partie défenderesse a estimé pouvoir refuser l'établissement à la requérante.

Or, le Conseil rappelle que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative, la décision doit permettre à son destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet, ce qui est parfaitement le cas en l'espèce.

3.3. Sur le reste du moyen. le Conseil rappelle que saisi d'un recours comme en l'espèce, il ne statue que sur la légalité de l'acte entrepris, et non sur son opportunité. Les termes utilisés dans l'article 51. S 3. alinéa 3. de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers signifient que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire dans ce cadre relève du pouvoir d'appréciation de la partie défenderesse. Il ne peut toutefois en être déduit que celle-ci est tenue de motiver la raison pour laquelle elle décide d'assortir la décision de refus de séjour de plus de trois mois d'un tel ordre. La requérante reste par ailleurs en défaut de démontrer qu'une des autres dispositions visées au moyen imposerait cette obligation à la partie défenderesse dès lors que le droit de séjour a été refusé à la requérante et que, par ailleurs, elle ne justifie nullement disposer d'un autre titre de séjour.

3.4. Le moyen unique n'étant pas fondé, la requête doit être rejetée. " (R.v.V. nr. 101.609 van 25april2013)

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de arresten dd. 25.04.2013, laat verweerder vooreerst gelden dat de Belgische rechtsorde geen precedentenrechtspraak kent. Tegen de door de verzoekende partij aangehaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen -die een verkeerde stelling aannemen- werd bovendien ook cassatieberoep ingesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekende partij verwijst tevens naar een arrest nr. 64.084 dd. 28.06.2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin zou zijn geoordeeld dat in een bijlage 20 nader dient te worden gemotiveerd, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dergelijke verwijzing is niet dienstig. Dit arrest heeft betrekking op een bestuurlijke beslissing genomen op 3 maart 2011. In het daaropvolgende cassatiearrest wordt door de Raad van State benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet vermog om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen zonder nadere motivering omdat uit art. 7 Vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid zou voortvloeien voor de gemachtigde van de Staatssecretaris. De Raad van State oordeelt in die zin:

"Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)".

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting [...] Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. [...] Artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit [kan] als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. "

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd inmiddels echter gewijzigd door artikel 5 van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012).

Het eerste lid van artikel 7 luidt op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen onderlijning)

Bijgevolg beschikt de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Wanneer het verblijf wordt geweigerd, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90 594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoekende partij verwijst is dan ook niet langer van toepassing.

Verzoekende partij beweert nog dat het niet duidelijk zou zijn in toepassing van welke bepaling van art. 7 Vreemdelingenwet werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dergelijke stelling gaat echter voorbij aan het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten samen met een beslissing houdende weigering van verblijf aan verzoekende partij werd betekend.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op impliciete doch noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel - impliciet doch zeker - verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen.

Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat het niet vereist is dat de bestuurshandeling verwijst naar de precieze artikelen en het opschrift van de toepasselijke regelgeving, althans niet indien de vreemdeling uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat. Het is dan voor betrokkene immers mogelijk om, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, de toepasselijke bepalingen van de regelgeving te vinden (R.v.St. 30 juni 2011, nr. 214.333).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Het middel van de verzoekende partij faalt in rechte."

4.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zou beschikken of zou hebben nagelaten aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Door uiteen te zetten dat een vreemdeling die niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk uit eigen beweging het Belgische grondgebied dient te verlaten en door toe te lichten dat wanneer zij niet beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een dergelijke vreemdeling niet kan worden geconcludeerd dat deze vreemdeling toch verblijfsgerechtigd zou zijn, weerlegt verwerende partij de vaststelling niet dat zij in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite.

Verwerende partij kan evenmin worden gevolgd in haar betoog dat de verplichting om in een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk te vermelden dat zij van oordeel is dat een vreemdeling zich in één van de in artikel 7 van de vreemdelingenwet voorziene situaties bevindt, zou neerkomen op een verplichting om een “negatieve motivering” te voorzien die “onmogelijk” is.

De Raad kan in de door verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangehaalde artikelen 6 en 7 van de vreemdelingenwet geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.1.4. Het eerste onderdeel van het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing houdende afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf. Dienvolgens moeten ook de middel(onderdel)en worden onderzocht die zijn gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

4.2.1. In wat kan worden beschouwd als het tweede onderdeel van het eerste middel betoogt de verzoekende partij dat zij reeds door de stad Antwerpen in het bezit was gesteld van een elektronische verblijfskaart, zodat de verwerende partij, indien zij een einde wenste te stellen aan haar verblijf, overeenkomstig artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981 een bijlage 21 diende over te maken en niet een bijlage 20.

4.2.2. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissingen dateren van 28 maart 2013. Er valt dan ook niet in te zien hoe ze zouden kunnen genomen zijn in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel omwille van het feit dat later, met een bericht van 29 april 2013, aan de verzoekende partij zou zijn ter kennis gebracht dat haar nieuwe elektronische verblijfskaart beschikbaar is. De vaststelling dat de bestreden beslissingen pas in september 2013 aan de verzoekende partij werden betekend, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Samen met de verwerende partij moet verder worden vastgesteld dat de afgifte van deze of gene verblijfskaart een declaratoir en geen constitutief karakter heeft. Dit brengt met zich mee dat het verblijf van een familielid van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem zou zijn afgegeven (RvS 5 januari 2012, nr. 217.116). Verder blijkt uit het administratief dossier geenszins, en toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht reeds werd erkend door de verwerende partij. In die optiek kan zij dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar een beslissing tot beëindiging van het verblijf had moeten worden betekend.

4.2.3. Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

4.3.1. In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij haalt artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet aan, stelt dat er geen wettelijke definitie is voorzien van het begrip “*ten laste*” zijn, en betoogt dat de verwerende partij, geen uitspraak doend over de vraag of de verzoekende partij nu al dan niet ten laste is van haar dochter, hiermee de bovenvermelde schendingen begaat. De verwerende partij, zo gaat zij verder, stelt slechts in diens bestreden beslissing dat de referentiepersoon op onvoldoende wijze aangetoond heeft dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om twee bijkomende personen ten laste te nemen maar verliest hierbij uit het oog dat de verzoekende partij thans en reeds in het verleden ten laste is van haar dochter, die reeds maanden voorafgaand aan de aanvraag tot machtiging tot verblijf op regelmatige basis geld overschreef aan de verzoekende partij zodat deze hiermee in haar levensonderhoud kon voorzien. Op basis van de overgemaakte documenten, m.n. bewijs ten laste in het verleden, attest niet ten laste van het OCMW en het attest van onvermogen uit het land van herkomst zoals vermeld in de bijlage 19ter is het duidelijk dat de verzoekende partij thans en reeds in het verleden financieel ten laste was van haar dochter. Ondanks de bijgebrachte documenten en ondanks de inhoud van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, doet de verwerende partij geen uitspraak over het feit of verzoekster nu al dan niet ten laste is van haar Nederlandse dochter. Deze dochter baat een frituur uit en kan, als zelfstandige, geen loonbrieven bijbrengen en op het ogenblik van de aanvraag evenmin een kopie van de belastingaangifte voor het inkomstenjaar 2012. Indien de verwerende partij meent dat de verklaring van haar boekhouder niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst verliest zij hierbij uit het oog dat een boekhouder zijn beroep moet uitoefenen in alle onafhankelijkheid en met waardigheid, bekwaamheid en eerlijkheid zoals vastgelegd in de deontologische regels. Wanneer een boekhouder een verklaring aflegt die niet overeenstemt met de waarheid maakt hij zich schuldig aan valsheid in geschriften. Bovendien moet hij zich baseren op objectieve stavingsstukken zoals facturen, bankrekeninguittreksel, kasboek enz... en dus zeker niet slechts op een verklaring op eer van de aanvrager. De verzoekende partij betoogt verder dat zij inmiddels wel een kopie kan bijbrengen van de aangifte in de personenbelasting van het inkomstenjaar 2012 in hoofde van haar dochter waaruit blijkt dat zij wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze kopie is voorts het bewijs dat zij in de onmogelijkheid was om eerder bijkomende bewijsstukken voor te leggen. De verwerende partij is zelf overigens geen boekhouder en kan moeilijk zelf oordelen over de boekhoudstukken, mochten die allemaal zijn overgemaakt. De inkomsten van de dochter van de verzoekende partij bedragen maandelijks ten minste honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en bij de aanvraag werden verklaringen bijgebracht van het OCMW waarin wordt verklaard dat de verzoekende partij niet ten laste is van het OCMW. Aangezien de verzoekende partij bij haar dochter woont, kan hieruit worden afgeleid dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar onderhoud te voorzien. Over de hoogte van het inkomen doet de verwerende partij geen uitspraak in de bestreden beslissing. De verzoekende partij concludeert:

“Derhalve is het duidelijk dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakte door in casu geen rekening te houden met de voorgebrachte verklaringen uitgaande van de boekhouder van de dochter van verzoeker, alsmede door geen uitspraak te doen over de hoogte en de hoegrootheid van de

inkomsten en door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker feitelijk materieel en financieel ten laste is van zijn dochter zoals alsmede blijkt uit de geldoverschrijvingen die hij in het verleden reeds ontving uitgaande van zijn dochter die teneinde in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker heeft derhalve wel ter dege bewezen dat hij overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet een bloedverwant in opgaande lijn is van zijn dochter die ten hare laste is en die zich bij haar voegt.”

4.3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch licht deze vermeende miskenning op geen enkele wijze toe. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

4.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In zoverre de verzoekende partij een schending ziet van de formele motiveringsplicht, zoals opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt om welke redenen de aanvraag niet wordt ingewilligd. Meer bepaald wordt verwezen naar en geciteerd uit artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat de referentiepersoon op onvoldoende wijze heeft aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om twee bijkomende personen ten laste te nemen, aangezien de door haar voorgelegde verklaringen van de boekhouder niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid en de saldi balans evenmin volstaat, nu dit geen officiële aangifte is van haar inkomsten.

De verwerende partij motiveert dus wel degelijk waarom zij van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond nu ten laste te zijn van haar dochter. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dan ook geenszins aangetoond.

4.3.4. Voorts voelt de verzoekende partij zich gegriefd door het feit dat de verwerende partij de verklaringen van de boekhouder van haar dochter niet als bewijs van voldoende bestaansmiddelen beschouwt. Zij verwijst naar de deontologische regels voor boekhouders en fiscalisten en is van oordeel dat zij in de onmogelijkheid was om andere bewijsstukken bij te brengen, nu haar dochter zelfstandige is en nog geen aangifte van de personenbelasting kon voegen bij haar aanvraag, wat zij nu, bij het verzoekschrift, wel kan. Zij doelt hiermee op de schending van de materiële motiveringsplicht, ook wel de manifeste appreciatiefout genoemd in het verzoekschrift.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van het materieel motiveringsbeginsel wordt onderzocht in het kader van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

De Raad benadrukt dat wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon betreft, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale toetsing uit.

Waar verzoeker stelt dat de voorgelegde verklaring van het boekhoudkantoor ten onrechte niet wordt aanvaard als bewijs, verwijzend naar de deontologische regels en een mogelijk misdrijf indien deze regels niet worden gevolgd, geeft hij wel aan het niet eens te zijn met de verwerende partij voor wat betreft de beoordeling van de bewijswaarde van de voorgelegde stukken, doch hij toont niet aan dat de gemachtigde omtrent de voorgelegde elementen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gemotiveerd dat de stukken, opgemaakt door de boekhouder, niet zonder meer op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd. Dit klemt des te meer nu uitsluitend attesten opgemaakt door de boekhouder worden bijgebracht, en, terwijl de verzoeker zelf stelt dat hij dat doet op grond van objectieve stavingsstukken, geen enkel dergelijk stuk voorligt. Gelet op de opsomming die de verzoekende partij zelf geeft van mogelijke stukken die als objectief bewijs zouden kunnen worden beschouwd –zij verwijst bijvoorbeeld naar rekeninguittreksels- en bij gebrek daaraan, toont zij geenszins aan dat zij in de onmogelijkheid was dergelijke documenten bij te brengen ter beoordeling door de verwerende partij. Het verwijt dat de verwerende partij geen boekhouder zou zijn, zoals de verzoekende partij betoogt, doet geen afbreuk aan het feit dat zij de voorgelegde stavingsstukken naar hun inhoud kan beoordelen.

Er is niet aangetoond dat de verwerende partij niet genoegzaam kon oordelen dat de bij de aanvraag gevoegde bewijsstukken niet volstaan als bewijs van voldoende bestaansmiddelen om twee personen – de verzoekende partij en haar echtgenote- bijkomend ten laste te nemen. Derhalve moest niet verder worden ingegaan, in weerswil van wat de verzoekende partij stelt, op de hoegrootheid van de bestaansmiddelen. De verzoekende partij kan voorts niet worden bijgetreden waar zij betoogt uit het feit dat zij in het verleden financieel ten laste was van haar dochter –zij verwijst naar het attest van onvermogen uit het land van herkomst- en de verklaring van het OCMW waaruit zou blijken dat zij niet ten laste is van dat OCMW, samengenomen met het feit dat zij woont bij haar dochter, een afdoende bewijs zou zijn van het feit dat zij thans ten laste is van de referentiepersoon in de zin van artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde aangifte van de personenbelasting, die naar de bewoordingen van de verzoekende partij zelf destijds niet bij de aanvraag kon worden gevoegd, dient erop te worden gewezen dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

4.3.5. Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar synthesesmemorie haar aanvankelijk in het verzoekschrift geformuleerde middel uitbreidt, in die zin dat zij voor de eerste keer betoogt dat de verwerende partij een extra voorwaarde toevoegt aan artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet door niet alleen het bewijs te vragen van het feit dat zij in het verleden ten laste was van haar dochter, maar ook van het feit dat haar dochter haar gedurende haar verblijf in België ten laste zal kunnen nemen. Deze uitbreiding kan niet in de debatten worden betrokken, nu de verzoekende partij ze reeds in het inleidend verzoekschrift had kunnen aanbrengen en niet aantoonde dat ze de openbare orde raakt. Deze grief is dan ook onontvankelijk (RvS 27 oktober 2005, nr 150.852, VZW SINT-JORIS; RvS 18 maart 2010, nr. 202.030, JONCKHEERE).

4.3.6. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 maart 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS